

Paraules que floreixen

**L'Institut Joan Salvat i Papasseit us
desitja un bon Sant Jordi**

23 d'abril de 2026

Nocturn per a acordió

A Josep Aragay

Heus aquí: jo he guardat fusta al moll.
 (Vosaltres no sabeu
 què és
 guardar fusta al moll:
però jo he vist la pluja
 a barrals
 sobre els bots,
i dessota els taulons arraulir-se el preu fet de l'angoixa:
 sota els flandes
 i els melis,
 sota els cedres sagrats.
Quan els mossos d'esquadra espiaven la nit
 i la volta del cel era una foradada
 sense llums als vagons:
i he fet un foc d'estelles dins la gola del llop.
 Vosaltres no sabeu
 què és
 guardar fusta al moll:

però totes les mans de tots els trinxeraires
com una fandola
feien un jurament al redós del meu foc.
I era com un miracle
que estirava les mans que eren balbes.
I en la boira es perdia el trepig.
Vosaltres no sabeu
què és
guardar fusta al moll.
Ni sabeu l'oració dels fanals dels vaixells
-que són de tants colors
com la mar sota el sol:
que no li calen veles.

Joan Salvat i Papasseit

Visca l'amor

Visca l'amor que m'ha dona l'amiga
fresca i polida com un maig content!

Visca l'amor

l'he cridada i venia

-tota era blanca com un glop de llet.

Visca l'amor que Ella també es delia:

visca l'amor:

la volia i l'he pres.

Joan Salvat i Papasseit

Dona'm la mà

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.
Les barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.

Dóna'm la mà i arrecera la galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
I les gavines sota el sol que lluu

ens portaran la salaborr que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar:
i jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant;
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Joan Salvat i Papasseit

Passeu pel Port

Passeu pel Port

que és festa pagana!

Ara florien els pals boles d'or
i els mariners ubriacs tots cantaven:
Verge del Carme, doneu-nos l'amor.

Verge del Carme cantava en els núvols,
a cada u bé llançava un esguard:
els mariners ubriacs la miraven
i convidaven a tots els vianants.

Verge del Carme dansava una estona,
ni hi ha vaixell que la guanyi en dansar;
alceu els ulls que veureu la corona
com va ruixant tot d'estrelles la mar:
la meva barca n'és plena a vessar.

Verge del Carme mostra un peu tot nu
que la sandàlia se li desprenia;
els gallarets d'omplenaven de llum...

Si jo nedava prou l'abastaria.

Joan Salvat i Papasseit

Tot l'enyor de demà

A Marià Manent
Ara que estic al llit
malalt,
estic força content.
-Demà m'aixecaré potser,
i heus aquí el que m'espera:
Unes places lluentes de claror,
i unes tanques amb flors
sota el sol,
sota la lluna al vespre;
i la noia que porta la llet
que té un capet lleuger
i duu un davantalet
amb unes vores fetes de puntes de coixí,
i una riall fresca.
I encara aquell vailet que cridarà el diari,
i qui puja als tramvies
i els baixa
tot corrent.
I el carter
que si passa i no em deixa cap lletra m'angoixa
perquè no sé el secret
de les altres que porta.
I també l'aeroplà
que em fa aixecar el cap
el mateix que em cridés una veu d'un terrat.
I les dones del barri
matineres
qui travessen de pressa en direcció al mercat
amb sengles cistells grocs,
i retornen
que sobreixen les cols,
i a vegades la carn,
i d'un altre cireres vermelles.

I després l'adroguer,
que treu la torradora del cafè
i comença a rodar la maneta,
i qui crida les noies
i els hi diu: -Ja ho té tot?
I les noies somriuen
amb un somriure clar,
que és el baume que surt de l'esfera que ell volta.

I tota la quitxalla del veïnat
qui mourà tanta fressa perquè serà dijous
i no anirà a l'escola.
I els cavalls assenyats
i els carreters dormits
sota la vela en punxa
que dansa en el seguit de les roderes.
I el vi que de tants dies no he begut.
I el pa,
posat a taula.
I l'escudella rossa,
fumejant.
I vosaltres amics,
perquè em vindreu a veure
i ens mirarem feliços.
Tot això bé m'espera
si m'aixeco
demà.
Si no em puc aixecar
mai més,
heus aquí el que m'espera:
-Vosaltres restareu,
per veure el bo que és tot:
i la Vida
i la Mort.

Mai

No tinc rellotge ni destí.
Tinc fred; en el meu test gelat
no hi creix cap mot per abrigar-me,
només el gran desert dels telegrams muts
del àugurs o dels naufrags.
El passaport que riu ja no m'inventa
el cordam
dels viatges ni el llapis de color,
inútil,
damunt les meves mitges
blanques. Hauré d'anar-me'n, sí,
a peu.
Avar com l'heura, el tren no passa.
Tant és.
Si algú em veiés creuar els records
li diria: detura'm
i digue'm què no sóc, què ja no porto.
No tinc rellotge ni destí,
ni mocador de llet, ni cel de pomes.
Els peus, feixucs, em cauen.
El cap
em pesa com un món. I se'm desfulla.
La pell se'n va,
ja no ens trobarem més.
Tinc fred. Tinc por. Tinc aquell fred
immens, que sols el cor
mesura. El que no donen més que els vius.
El fred que no s'enterra.

Mai.

UNA CANÇÓ PER A NINGÚ I TRENTA DIÀLEGS INÚTILS

Sense edat ni raó,
només amb un delit
prou llarg per arribar-me
a totes les ferides que em serveixen
de brúixola, intento caminar.
Els camins són rodons i no m'avancen
i l'Estrella Polar ja no sap més
-com una llàntia inútil
en quin punt cardinal voldrà cremar-me.
Igual que uns orfes blaus, a tu i a mi,
se'ns menjarà la lluna amb la rialla,
tallant-nos en la nit. Ombra de l'ombra,
no ressuscitarem
perquè ningú no arribarà
amb la llanterna de la veu
per a cridar-nos.

Felícia Fuster

Cançó amorosa

Voldria ser mariner i dur-te a la meva
vora;

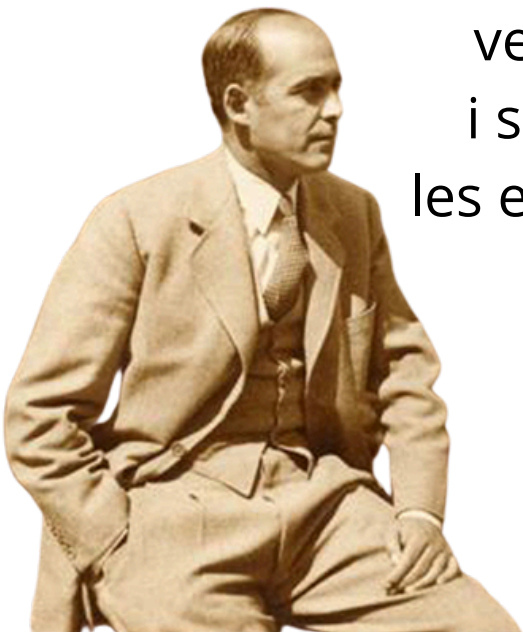
la vela iria pel mar
com un cavall blanc que corre,
el vent posaria olor
de fonoll entre les cordes
i l'ona es faria enllà
deixant el camí a la proa.

Passarien el vaixells
fent voleiar les banderes ...

Jo els veuria com se'n
van sense mica de recança.
Els teus ulls són mon tresor,
poc he de cercar-ne d'altre.

Quina joia, al teu costat,
veure la terra allunyar-se
i seguir en les nits d'agost
les estrelles que es desmaïen!

Tomás Garcés

Cançó de grumet

Ai, mare meva, veiéssiu el mar
ara que hi baten el vent i la pluja!
Ran de coberta s'apaga el fanal
i se'ns esquitxa la cara d'escuma.
Boires endins, el navili es fa pas,
la vinya verda no es lluca.

Adéu-siau, feixes vora del mar!
Adéu-siau, el xiprer i l'olivera!
Sant Elm ens guardi de l'aigua i del llamp,
mentre s'esqueixen els pals i les veles.
Vell timoner, qui pogués berenar
sota la fina pineda!

Que boti l'ona i es perdi el velam
i el vent llisquent esgarrapi el cordatge!
Prou coneixem el perill de la mar,
altres tempestes havíem tastades.
Mes, qui tingué un caliu abrandat
prop de la taula parada!

Tomás Garcés

Cançó de l'amor que passa

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.

L'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i solellada,
la més xica duu la llum
dels estels a la mirada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.

La veu de les noies és
ondulant com una flama.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara.

La riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La trena, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques.

Primavera va dictant
la musica i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven...
Amor, no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta!

Tomás Garcés

